

Sygn. akt I ACa 1752/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Beata Wolfke-Kobzar (spr.)

Sędziowie: SSA Ewa Głowacka

SSO del. Krzysztof Rudnicki

Protokolant: Beata Grzybowska

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2015 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. we W.

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) spółka z o.o. w S., J. T. i D. T. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych J. T. i D. T. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 3 września 2014 r. sygn. akt I C 906/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanych J. T. i D. T. (1) solidarnie na rzecz strony powodowej 2.700 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód – (...) S.A. we W. wystąpił przeciwko Przedsiębiorstwu (...) sp. z o.o.

w S. (pozwany 1) J. T. (pozwany ad.2) oraz D. T. (1) (pozwany ad.3) z żądaniem solidarnej zapłaty 126.293,29 zł z odsetkami.

Żądanie to powód wywodził z weksla wystawionego przez pozwanego 1 na zlecenie (...) S.A. na zabezpieczenie roszczeń z umowy leasingu.

Od wydanego w sprawie nakazu zapłaty pozwani ad.2 i ad.3 wnieśli zarzuty. Pozwany D. T. (2) przyznał podpisanie weksla, zakwestionował jednak legitymację czynną powoda, podnosząc brak indosowania weksla i upoważnienia do jego wypełnienia. Zarzucił także wypełnienie weksla niezgodnie z deklaracją, mimo nieskutecznego rozwiązania umowy leasingu, a nadto podważył uwzględnioną w rozliczeniu wartość przedmiotu leasingu.

Pozwany J. T. podniósł tożsame zarzuty, dodatkowo wskazując, że nie odpowiada z weksla, natomiast jego odpowiedzialność subsydiarna jako współnika Spółki jawnej (poręczającej weksel) materializuje się dopiero w razie bezskuteczności egzekucji w stosunku do tej spółki.

Sąd Okręgowy ustalił:

Na podstawie umowy z 15.03.2007 r. (...) S.A. oddał w leasing spółce (...) ciągnik siodłowy, z obowiązkiem zapłaty m.in. czynszu innej i rat leasingowych. Umówiono się, że w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek raty o minimum 14 dni leasingodawca będzie mógł poza naliczeniem odsetek w podwójnej wysokości ustawowej, wypowiedzieć umowę po uprzednim wyznaczeniu terminu dodatkowego.

Wówczas leasingodawca miał prawo przejąć przedmiot leasingu i żądać odszkodowania równego pozostałym ratom, kosztami windykacji równemu 20 % tej kwoty i wartości depozytu gwarancyjnego z zastrzeżeniem, że łączna suma odszkodowania nie będzie niższa niż pozostały kapitał z umowy, rozumiany jako wartość ofertowa sprzętu pomniejszona o kapitał już spłacony.

Nadto odszkodowanie ulegało pomniejszeniu o cenę uzyskaną ze sprzedaży sprzętu w przetargu, o ile nastąpi w ciągu 90 dni od przejęcia. Jeśli sprzęt nie byłby wystawiany na przetarg, odszkodowanie miało być pomniejszone o wartość wyceny dokonanej przez rzeczoznawcę.

Należności z umowy były zabezpieczone wekslem in blanco wystawionym przez (...), który upoważnił leasingodawcę do jego wypełnienia sumą zadłużenia z umowy z jakiego bądź tytułu.

Weksel poręczyli pozwany ad.3 oraz P.H. (...) spółka jawna reprezentowana przez pozwanego ad.2. Małżonki obu z nich wyraziły zgodę na poręczenie.

W dniu 14.05.2008 r. leasingodawca rozwiązał umowę z pozwanym ad.1 z uwagi na spóźnienie w zapłacie 13 raty, mimo wyznaczenia dodatkowego terminu.

Ciągnik siodłowy został leasingodawcy zwrócony, następnie wyceniony na 30.200 zł i sprzedany bez przetargu za 30.800 zł. Jego wartość rynkowa 23.01.2009 r. wynosiła 91.300 zł netto.

W dniu 25.01.2010 r. (...) Fundusz (...) sprzedał powodowi szereg wierzytelności, które skonkretyzowano w tabeli załączonej do umowy. Sporną wierzytelność oznaczono numerem umowy ((...)) i osobą dłużnika. Przy cesji powoda reprezentował należycie umocowany pełnomocnik

Jednocześnie leasingodawca indosował na powoda weksel in blanco, co nastąpiło przez umieszczenie na wekslu pieczęci i własnoręcznych podpisów reprezentantów indosanta (Sąd wskazuje dokumenty potwierdzające ich uprawnienia).

O przelewie poinformował leasingobiorcę leasingodawca, zaś o wypełnieniu weksla – powód, przy czym informację skierował także do poręczycieli. Mimo wezwania do wykupu weksla zapłata nie nastąpiła.

Przy takich ustaleniach Sąd Okręgowy przyjął, że powództwo zasługuje na uwzględnienie co do zasady i częściowo co do wysokości.

Sąd Okręgowy za dowiedzioną uznał legitymację czynną powoda jako indosatariusza weksla i cesjonariusza objętej nim wierzytelności, z tym, że odpowiedzialność pozwanego ad.1 wywiódł z art. 31 ksh.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił podniesionych przez pozwanych ad.2 i ad.3 zarzutów ze stosunku podstawowego, wskazując na skuteczność wypowiedzenia umowy leasingu jako poprzedzonego stosownym opóźnieniem w zapłacie raty leasingowej oraz wyznaczeniem terminu dodatkowego.

Sąd Okręgowy podzielił natomiast zarzut zaniżenia wartości przedmiotu leasingu i bazując na opinii biegłego o wartość zaniżenia skorygował wartość wierzytelności powoda.

W konsekwencji wyrokiem z 3.09.2014 r. Sąd Okręgowy uchylił w całości nakaz zapłaty w stosunku do pozwanych ad.2 i ad.3 i zasądził na rzecz powoda solidarnie od tych pozwanych 65.793,29 zł z odsetkami ustawowymi od 24.04.2010 r. zastrzegając, że ich odpowiedzialność jest solidarna z pozwanym ad.1 oraz, że pozwany ad.2 ma prawo powoływać się w egzekucji na ograniczenie swojej odpowiedzialności (pkt I i II). Dalej idące powództwo Sąd Okręgowy oddalił (pkt III), koszty procesu zniósł wzajemnie (pkt IV), zaś brakującymi kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa (pkt V).

Pozwani ad.2 i 3 zaskarżyli wyrok „w części utrzymującej nakaz zapłaty” oraz co do kosztów procesu.

Wnosząc o uchylenie wobec nich nakazu i oddalenie powództwa oraz zasądzenie na ich rzecz zwrotu kosztów postępowania, w apelacji zarzucili:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przez uznanie:

- że powód jest czynnie legitymowany w sprawie;
- że skutecznie rozwiązano umowę leasingu;
- że weksel wypełniono zgodnie z deklaracją wekslową;
- że przedstawiona z naruszeniem art. 495 § 3 kpc umowa cesji i określa skonkretyzowaną i zindywidualizowaną wierzytelność,

II. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, a to art. 495 § 3 kpc przez dopuszczenie spóźnionych dowodów w postaci umowy cesji, odpisu KRS, pełnomocnictwa dla D. G. i „numerycznego wykazu oddziałów”, odpisu z rejestru handlowego i pełnomocnictw dla A. J. i W. O..

W uzasadnieniu apelacji pozwani podnieśli, że sprawę rozpoznawano w okresie obowiązywania art. 495 § 3 kpc.

Powód domagał się oddalenia apelacji i przyznania mu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył:

Zarzut braku podstaw dla rozwiązania umowy leasingu łączącej (...) S.A. z pozwanym ad.1 jest oczywiście nietrafny.

Jest w sprawie niesporne, że pozwany leasingodawca zalegał z zapłatą 13. raty powyżej 14 dni, zaś w apelacji pozwani nie kwestionowali ustalenia Sądu I instancji o wypełnieniu przez leasingodawcę obowiązku wyznaczenia leasingobiorcy dodatkowego terminu na zapłatę, co według art. VIII pkt 44 umowy leasingu warunkowało jej wcześniejsze rozwiązanie. Zauważyć też trzeba, że leasingobiorca nie zaskarżył nakazu i wydał leasingodawcy przedmiot leasingu.

Kwestionując dalsze ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego pozwani nie podważają ich wartości merytorycznej, ani nie kwestionują rzetelności i miarodajności dowodów stanowiących podstawę tych ustaleń. Zarzucają natomiast naruszenie obowiązującego w niniejszym postępowaniu z mocy art. 495 § 3 kpc nakazu pominięcia spóźnionych dowodów.

Trzeba w tym miejscu podkreślić, że choć w punkcie II petitum apelacji powyższy zarzut pozwani odnoszą do szeregu wymienionych tam dokumentów, w istocie wiążą go jedynie ze skutecznością przelewu, a wprost, z wymogiem skonkretyzowania i zindywidualizowania cedowanej wierzytelności (pkt I ust. 2 petitum apelacji i jej uzasadnienie).

Należy tymczasem wskazać, że umowa przelewu wierzytelności była zawierana przez powoda z leasingodawcą, bez udziału pozwanego ad.1 i bez wymogu jego zgody na cesję. Co oczywiste, również pozwani ad.2 i ad.3 pozostawali poza tą umową. Skuteczność przelewu jest więc kwestią do rozstrzygnięcia między cedentem a cesjonariuszem i gdy nie ma między nimi sporu w tej kwestii, ingerencja w tę relację i kontrola skuteczności cesji przez dłużnika – jeśli w

jego umowie cedentem cesji nie zakazano ani nie wprowadzono wymogu uzyskania jego zgody – jest wyłączona. Tym samym w niniejszym postępowaniu wystarczającym dowodem przejścia na powoda przewidzianej w umowie leasingu wierzytelności odszkodowawczej z tytułu wcześniejszego rozwiązania jest skierowane do pozwanego ad.1 oświadczenie jej zbywcy ((...) S.A.) z 25.01.2010 r., które powód złożył już przy pozwie (k. 86).

Decydujące znaczenie – głównie dla dłużnika i dla jego ochrony – oświadczeń czy informacji pochodzących od zbywcy wierzytelności znajduje zresztą potwierdzenie w art. 512 i art. 515 kc.

Sąd Apelacyjny uznał więc, że wsparcie przez Sąd Okręgowy istotnych ustaleń faktycznych także dowodami zaoferowanymi przez powoda z przekroczeniem terminu z wiążącego w niniejszym postępowaniu art. 495 § 3 kpc nie stanowiło uchybienia procesowego rzutującego na wynik sprawy.

W konsekwencji jako trafne należało ocenić ustalenie o przejściu na powoda zarówno w/w wierzytelności jak i zabezpieczającego ją weksla, co przy niezasadności zarzutu nieskuteczności rozwiązania umowy leasingu oraz braku w apelacji zarzutów do wartości należnego obecnie powodowi odszkodowania przesądziło o oddaleniu apelacji na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono po myśli art. 98 kpc.

bp